Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον — Τιμὴ φύλλου δρχ. 500

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 15000, ἑξάμηνη δρχ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10 Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 3. Ἑξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Λέκκα 18, Βιβλιοπωλεῖο «Ἀνατολή» Ἀθήνας. Τηλεφ. 20.977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρ. 15000 ἕδετος καὶ 18000 χρυσόδ. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτᾷ πρωνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἓν ἔτος ἀπὶ πληρωμῇ δρ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος *Ἀθῆναι 6 καὶ 13 Ἰουλίου* *Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 25—26*

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαύρου βέλους κατορθώσανε νὰ πιάσουνε ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ποὺ εἶχαν βρεθῆ ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὁμάδες.

Οἱ ὑπόλοιποι τρέχοντας εἶχανε σκορπιστεῖ μέσα στὸ σκοτάδι.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ μάχη βρισκότανε ἀκόμα στὴν ἀρχή της. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντίκ, ἂν καὶ εἶχαν τὴν ὠφέλεια τοῦ αἰφνιδιασμοῦ, ἤτανε ὅμως σημαντικὰ λιγώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ παλίρροια στὸ μεταξὺ εἶχε ἀνεβεῖ. Ἡ ἄμμουδιὰ εἶχε στενέψει σὰ λουρίδα, κι' ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ κύματα καὶ στὸν τοῖχο τοῦ κήπου, ἀρχίνησε μέσα στὸ σκοτάδι, μιὰ ἀμφίβολη καὶ σκληρὴ θανατηφόρα μάχη. Οἱ ἐχθροὶ ἤτανε καλὰ ὁπλισμένοι. Ἀμίλητοι πολεμοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σέλτον. Ὁ αἰφνιδιασμὸς εἶχε γίνει τώρα μιὰ κανονικὴ μάχη. Ὁ Ντίκ, ποὺ εἶχε μπῆ ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸ ἀνακάτωμα αὐτό, περικυκλώθηκε ἀπὸ τρεῖς ἐχθρούς. Τὸν πρῶτο τὸν ἔρριξε κάτω μ' ἕνα χτύπημα. Μὰ οἱ ἄλλοι δυὸ τοῦ ρίχτηκανε μὲ περισσότερη μανία, καὶ φαινότανε πῶς ὁ Ντίκ θὰ ἀναγκαζότανε νὰ ὑποχωρήσει. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἦταν ἕνας πελώριος ἄντρας, σχεδὸν γίγαντας, ὁπλισμένος μὲ ἕνα δίκοπο σπαθί, ποὺ τὸ κουνοῦσε στὸν ἀγέρα σὰ βέργα. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἀντίπαλο, μὲ τέτοια δύναμη καὶ τέτοιο ὁπλισμό, ὁ Ντίκ καὶ τὸ τσεκοῦρι του δὲν ἄξιζαν τίποτα. Κι' ἂν αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα λίγο νὰ ἐπιτίθεται στὸ Ντίκ, χωρὶς ἀμφιβολία ὁ Ντίκ ἦταν χαμένος. Ὁ δεύτερος ἀντίπαλος, ποὺ δὲν ἦταν τόσο ψηλός, οὔτε τόσο γρήγορος στὶς κινήσεις του, εἶχε σταματήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κύταζε μέσα στὸ σκοτάδι, παρακολουθώντας τὸ θόρυβο τῆς μάχης. Ὁ Γίγας ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχει τὰ πρωτεῖα, κι' ὁ Ντίκ προσπαθοῦσε κάθε φορὰ νὰ τοῦ ξεφεύγει. Ξάφνου τὸ πελώριο σπαθί του σηκώθηκε ψηλά, κι' ὕστερα ξανάπεσε, μὰ ὁ Ντίκ στὸ μεταξὺ μὲ μιὰ πλάγια κίνηση κατάφερε νὰ τὸν χτυπήσει στὰ πλευρὰ μὲ τὸ τσεκοῦρι του. Ἕνας βόγγος ἀγωνίας ἀκούστηκε, καὶ πρίν, ὁ πελώριος ἄνθρωπος, μπορέσει νὰ ξανασηκώσει τὸ σπαθί του, ὁ Ντίκ μ' ἕνα διπλὸ χτύπημα τὸν ἔρριξε χάμω...

Τώρα ἄρχισε νὰ χτυπιέται μὲ τὸν δεύτερο ἀντίπαλο. Μ' αὐτὸν δὲν εἶχε μεγάλη διαφορὰ σὲ μπέξ. Κι' ἔτσι, ἂν καὶ ὁ ἐχτρὸς ἦτανε καλλίτερα ὁπλισμένος, ὁ Ντίκ τὸν ξεπερνοῦσε σὲ γρηγοράδα καὶ εὐκινησία.

Στὴν ἀρχὴ δὲ φαινότανε ποιὸς θὰ νικοῦσε, ἀπὸ τοὺς δυό. Ὅμως ὁ ἀντίπαλος εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ τραβήξει τὸ Ντίκ πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἤθελε αὐτός.

Ὁ Ντίκ τώρα κατάλαβε πῶς εἶχαν περάσει τὴ στενὴ ἄμμουδιὰ καὶ πῶς πολεμοῦσανε βουτηγμένοι ὡς τὰ γόνατα μὲς τοὺς ἀφροὺς ποὺ σπάζανε στὴν ὄχθη. Ἐδῶ ἡ ἐνεργητικότητα τοῦ Ντίκ γίνηκε ἄχρηστη. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του στὴ διάθεση τοῦ ἐχθροῦ του. Ἀκόμα λίγο καὶ θὰ βρισκότανε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του. Ἔβλεπε πῶς αὐτὸς ὁ ἐπιδέξιος ἀντίπαλος εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν τραβήξει ὅλο καὶ πιὸ μακρύτερα.

Ὁ Ντίκ ἔσφιξε τὰ δόντια του. Ἀποφάσισε νὰ δώσει μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τέλος σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Ἔτσι ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ κύματα τραβήχτηκαν πίσω καὶ τοὺς ἄφησανε στεγνούς, πέταξε τὸ τσεκοῦρι, καὶ πήδηξε στὸ λαιμὸ τοῦ ἐχθροῦ του. Ἐκεῖνος ἔπεσε ἀνάσκελα μὲς τὰ νερά, μὲ τὸ Ντίκ ἀπὸ πάνω του, καὶ τὸ κῦμα ποὺ ξανάρθε τὸν σκέπασε μέσα στοὺς ἀφροὺς του.

Τί ζητᾶτε ἐδῶ, καλέ μου κάστορα;

Ἐνῶ ἀκόμα βρισκότανε μέσα στὰ νερά, ὁ Ντίκ τοῦ ἄρπαξε τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ σηκώθηκε ὄρθιος θριαμβευτικά.

— Παραδόσου, εἶπε. Σοῦ χαρίζω τὴ ζωή.

— Παραδίδομαι, εἶπε ὁ ἄλλος ἐνῶ σηκωνότανε. Πολεμᾶς μὲ μεγάλη τόλμη, μὰ χωρὶς νὰ λογαριάζῃς τὸν κίνδυνο. Ὅμως, — μὰ τοὺς ἁγίους — εἶσαι ἕνας γενναῖος.

Ὁ Ντίκ γύρισε στὴν ἀμμουδιά. Ἡ μάχη ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα ἄγρια μέσα στὴ νύχτα. Στὸ βραχνὸ θόρυβο ποῦ κάνανε τὰ κύματα, ἀκουγότανε ἡ κλαγγὴ ἀπὸ τὰ ὅπλα, οἱ φωνὲς ἀπὸ τοὺς πληγωμένους, καὶ ὁ θόρυβος τῆς μάχης.

— Πήγαινέ με στὸν ἀρχηγό σου, νεαρέ μου, εἶπε ὁ νικημένος ἄρχοντας. Πρέπει νὰ σταματήσει αὐτὴ ἡ ἀνθρωποσφαγή.

— Σέρ, ἀπάντησε ὁ Ντίκ, ὁ ἀρχηγὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ βρίσκεται μπροστά σας καὶ σᾶς μιλάει αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Φώναξέ τους λοιπὸν νὰ σταθοῦνε, καὶ θὰ διατάξω κι' ἐγὼ τοὺς δικούς μου νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, ξαναπε ὁ ἄρχοντας.

Ὁ νικημένος εἶχε τόση εὐγένεια στὴ φωνὴ καὶ στοὺς τρόπους, ποῦ ὁ Ντίκ ἔδιωξε κάθε φόβο προδοσίας.

— Κάτω τὰ ὅπλα, παιδιά, φώναξε ὁ ξένος ἄρχοντας. Παραδόθηκα μὲ ὁπόσχεση ζωῆς.

Ἡ φωνή του εἶχε ἕνα τόνο ἐπιταχτικῆς διαταγῆς, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ θόρυβος καὶ ἡ σύγχιση τῆς μάχης σταμάτησαν.

— Λόουλες, φώναξε ὁ Ντίκ, εἶσαι ζωντανός;

— Καὶ βέβαια, φώναξε ὁ Λόουλες, ζωντανὸς καὶ κεφάτος.

— Ἄναψε τὸ φανάρι, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Σὲρ Ντάνιελ; ρώτησε ὁ ξένος.

— Ὁ Σὲρ Ντάνιελ; ξαναπε ὁ Ντίκ. Μὰ τὸ Σταυρό, θἄταν πολὺ ἄσκημα τὰ πράμματα γιὰ μένα, ἂν ἦταν αὐτὸς ἐδῶ.

— Πολὺ ἄσκημα γιὰ σένα, γεναῖε μου; ρώτησε ὁ ἄρχοντας. Ἂν δὲν εἶσαι μὲ τὸ μέρος τοῦ κὺρ Ντάνιελ, τότε δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Γιατί, λοιπόν, ἔκανες τὴν ἔφοδο ἐναντίον μου; Γιατὶ μὲ πολέμησες, φίλε μου; Γιὰ ποιὸ λόγο; Καὶ γιὰ νὰ σοῦ κάνω μιὰ τελευταία ἐρώτηση; Σὲ ποιὸν ἄρχοντα παραδόθηκα;

Μὰ πρὶν ἀπαντήσει ὁ Ντίκ, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσα στὸ σκοτάδι ἀπὸ κοντά. Ὁ Ντίκ ξεχώρισε τὸ μαῦρο καὶ τὸ ἄσπρο σῆμα αὐτουνοῦ ποὺ μιλοῦσε, καὶ εἶδε τὸ σεβαστὸ χαιρετισμὸ ποὺ ἔκανε στὸν ἄρχοντα.

— Κύριέ μου, εἶπε, ἂν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Σὲρ Ντάνιελ, εἶναι κρῖμα ποὺ πολεμήσαμε μαζύ τους, ὅμως ἂς τ' ἀφίσουμε αὐτά. Οἱ φρουροὶ ποῦ εἶναι μέσα στὸ σπίτι, ἐκτὸς ἂν εἶναι ὅλοι πεθαμένοι ἢ κουφοί — θὰ ἀκούσανε τὴ φασαρία τῆς μάχης τόση ὥρα, καὶ θὰ εἰδοποιήσανε σίγουρα τὸ Σὲρ Ντάνιελ στὴν πόλη. Ἂς φύγουμε ὅσο μποροῦμε πιὸ γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν πιαστοῦμε ὅλοι μας ἀπὸ ἕναν τρίτο ἐχθρό.

— Ὁ Χάουξλεῦ ἔχει δίκηο, πρόσθεσε ὁ ἄρχοντας. Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ γνώμη μου νεαρέ μου φίλε! Εἶσαι σύμφωνος;

— Σωστά, ἄρχοντά μου, εἶπε ὁ Ντίκ. Πρέπει νὰ φύγουμε. Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω πῶς ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος μεταξύ μας νὰ εἴμαστε φίλοι, καὶ ἂν καὶ ἡ γνωριμία μας ἄρχισε λίγο ἀνώμαλα, δὲ θἔθελα νὰ ἐξακολουθήσει ἔτσι.

Ἂς χωριστοῦμε λοιπόν, μ' ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ συναντηθοῦμε ὅπου θέλετε καὶ νὰ συνεννοηθοῦμε.

— Δίνεις πολὺ εὔκολα τὴν ἐμπιστοσύνη σου, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔπεσες ἔξω. Θὰ σὲ συναντήσω τὴν αὐγὴ στὸ Ἕντ - Μπράϊντς - Κρός. Ἐμπρὸς παιδιά, εἶπε στοὺς δικούς του, ἀκολουθῆστε με.

Οἱ ξένοι ἀπομακρυνθήκανε γρήγορα. Στὸ μεταξὺ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντίκ, καταγινόντανε νὰ κλέψουν ὅτι βρίσκανε πάνω στὰ πτώματα. Ὁ Ντίκ ξανάκανε τὸ γῦρο τοῦ κήπου, γιὰ νὰ ἐξετάσει τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ σπητιοῦ. Ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα στὴν κορυφὴ τοῦ σπητιοῦ ἔβγαινε ἕνα φῶς. Ὁ Ντίκ καταλαβε πῶς αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ σύνθημα ποῦ βώσανε οἱ φρουροὶ τοῦ σπητιοῦ πρὸς τὸ Σὲρ Ντάνιελ στὴν πόλη. Ἀπὸ ὅπου τὸ φῶς αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ φαίνεται. Ἔτσι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἦταν πιθανὸ νὰ φτάσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σὲρ Ντάνιελ.

Ὁ Ντίκ κόλλησε τὸ αὐτί του στὸ χῶμα καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε ἕνα ὑπόκωφο θόρυβο ἀπὸ ποδοβολητὸ ποὺ θἀρχόταν ἀπὸ τὴν πόλη. Ἔτρεξε στὴν παραλία. Ἡ δουλειὰ εἶχε τελειώσει πιά. Καὶ τὸ τελευταῖο πτῶμα εἶχε γυμνωθεῖ ἀπὸ ὅπλα καὶ βοῦχα, καὶ τέσσαρες ἄντρες ἑτοιμαζόντουσαν νὰ τὸ ρίξουνε ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, μέσα στὴ θάλασσα.

Λίγο ἀργότερα, ὅταν πρωτοφανήκανε ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ Σόρεμπυ καμμιὰ σαρανταριὰ καβαλλάρηδες καλπάζοντας νἄρχονται πρὸς τὸ σπῆτι τῆς παραλίας, ὅλα γύρω ἀπὸ τὸν κῆπο ἦτανε ἔρημα καὶ ἥσυχα.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ντίκ καὶ οἱ ἄνθρωποί του γύρισαν στὸ καπηλειὸ τοῦ Σόρεμπυ, γιὰ νὰ πάρουνε ἕνα μικρὸ ὅπλο ὡς που νὰ ξημερώση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

ΤΟ ΣΕΝΤ - ΜΠΡΑΪΝΤΣ ΚΡΟΣ

Τὸ Σὲντ - Μπράϊντς - Κρὸς ἦταν λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Σόρεμπυ, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους τοῦ Τένσταλ, πάνω σ' ἕνα σταυροδρόμι. Ἕνας δρόμος ἐρχότανε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, κι' ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὸ Ρίσιγχαμ κι' ἐκεῖ ἔβλεπε κανένας. τὸν ὑπόλοιπο, ἀπὸ τὸ Λαγκαστριανὸ Στρατὸ νὰ φεύγη ἄτακτα.

Σ' ἕνα σημεῖο, οἱ δυὸ δρόμοι ἑνωμένοι κατέβαιναν κάτω ἀπὸ τὸ λόφο τοῦ Σόρεμπυ, καὶ λίγο πρὶν ἑνωθοῦν, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ἦτανε ἕνας παληὸς ἐρειπωμένος σταυρός.

Ἐδῶ, λοιπὸν κατὰ τὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ, ὁ Ντίκ ἔφτασε, μ' ἕνα φοβερὸ κρύο. Ἡ γῆ ἦτανε γκρίζα, καὶ σἂν ἀσημένια ἀπὸ τὸ κρυσταλλωμένο χιόνι, καὶ καθὼς ἦτανε ἡ ὥρα ποὺ ξημέρωνε, ἡ ἀνατολὴ σκόρπιζε γύρω κόκκινα καὶ πορτοκαλλιὰ χρώματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Ἔλα νὰ κάνῃ νάνι τὸ μικρό,
Κι' ἐγὼ θὰ πάω στ' ἀλλοεινὸ βασίλειο
Νἄβρω τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ τὸ θησαυρό
Ποὺ κρύβεται καὶ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο.

Θ' ἁρπάξω ἀπὸ τὴ ζώνη τὴ χρυσὴ
Τὸ μάγο μὲ χουσὰ γαλόνια Ἀράπη
Καὶ θὰ τοῦ πῶ: —Βόηθα με, ντέ, καὶ σὺ
Στὸ φόρτωμα γιὰ τὴ γλυκειά μου ἀγάπη!»

Κι' ὁ Ἀράπης θὰ μ' ἀκούσῃ, ποὺ κι' αὐτὸς
Εἶναι μπαμπάς, καὶ θὰ μοῦ πῇ: «Δυὸ σάκι-
Σοῦ φτάνουνε; Πές στὸ μικρό σου πῶς ἔχει
Αὐτὰ ὅλα τοῦ τὰ στέλνει ἐ' ἀραπακι!»

Ἔλα νὰ κάνῃ νάνι τὸ μικρό,
Κι' ὅταν ξυπνήσῃ, θὰ τοῦ πῶ ἐγὼ κι' ἄλλα:
Τὸ Γάτο μὲ τὸ πράσινο φτερὸ
Ποὺ πήγαινε περιπατο κυβάλλα...

Τετράποδα, ζουζούνια καὶ πουλιά,
Βασιλοπούλες καὶ Ξωθιὲς καὶ Νάνοι
Βοηθοῦν τὴ νύχτα, ποὺ τὴ σιγαλιὰ
Σκορπᾶ, νὰ κάνουν τὰ παιδάκια νάνι.

Νάνι! Κι' ἂς ἔλθουν ὄνειρα γλυκὰ
Στὸν ὕπνο σου νὰ φτερουγίσουν γύρω
Κι' ἂν Ὄνειρο σὲ κάνῃ ξωφνικὰ
Νὰ κλάψῃς, φώναξέ με... νὰ τὸ δείρω!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ "ΚΕΝΤΡΙ"

Ἀγαπητοί μου,

Π ΡΟΧΘΕΣ ἀναγγέλθηκε ὁ πρόωρος καὶ ἀπροσδόκητος θάνατος ἑνὸς νέου καὶ ἀκμαίου ἀκόμα ἀνθρώπου, τοῦ Σταμάτη Σταματίου, γνωστότατου δημοσιογράφου καὶ γελοιογράφου, ποὺ ὑπογραφόταν συνήθως ***Στάμ-Στάμ***. Εἶχε κάνει καὶ νομάρχης στὴ Μακεδονία, ὅπου τὰ τελευταῖα χρόνια ἐδιώτευε, καλλιεργώντας τὸ κτῆμα του, ἀνατρέφοντας τὰ παιδιά του, καὶ μὴ ξεχνώντας καὶ τὴν τέχνη του. Λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν δεμένος μὲ τὴ «Διάπλαση» ὅσο λίγοι, κι' ἂν ἄρχισε τὸ στάδιό του σὰ Διαπλασόπουλο, ἔμεινε Διαπλασόπουλο σ' ὅλη του τὴ ζωή. Πόσο λυπᾶμαι ποὺ μοῦ κάνῃ τὰ χαρτιά μου στὴν ὁδὸν Εὐριπίδου καὶ δὲν μπορῶ σήμερα νὰ σᾶς ἐξιστορήσω αὐτὴ τὴ ζωὴ μὲ γεγονότα, χρονολογίες, λεπτομέρειες! Ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ μόνο ὅσα θυμᾶμαι, ποὺ κι' αὐτὰ ἴσως γιὰ τὸ σκοπό μου εἶναι ἀρκετά.

Νεώτατος, σχεδὸν παιδί, ὁ Σταματίου ἔγραφε στὴ «Διάπλαση» ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσε, μὲ τὸ ψευδώνυμο «Κεντρί». Γιὰ πολλὰ χρόνια, τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ ἦταν πασίγνωστο στὸ διαπλασόκοσμο καὶ πολλοὶ θυμοῦνται ἀκόμα τὰ ἐξυπνότατα πράγματα ποὺ δημοσίευε τὸ «Κεντρί» στὸ περιοδικό μας — γράμματα, ἱστορικούλες, ἀγγελίες, ἐκκλήσεις — καὶ πάντα σχεδὸν εἰκονογραφημένα ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ὅταν ἔπαψε πιὰ νὰ εἶναι συνδρομητής, ἔμεινε φίλος πιστὸς καὶ συνεργάτης. Συχνότατα μᾶς ἔστελνε νὰ δημοσιεύσουμε γελοιογραφίες του καὶ γελοιογραφικὲς σειρές, καὶ πάντα μᾶς ἔκανε γενναῖα ξεσπαθώματα, κήρυκας κι' ἀπόστολος τῆς ἀγαπημένης του «Διαπλάσεως» παντοῦ ὅπου πήγαινε, ὅπου στεκόταν καὶ ὅπου περνοῦσε. Καὶ φαντάζεσθε πόσο ἀποτελεσματικὲς ἦταν οἱ ἐνέργειές του, τὰ χρόνια καὶ στὶς πόλεις ποὺ ἔκαμε νομάρχης. Μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἑκατοντάδες παιδιά, στὴ Μακεδονία προπάντων, ἐγνώρισαν κι' ἀγάπησαν τὴ «Διάπλαση» ἀπὸ τὸν Στάμ-Στάμ, τὸ παληό μας «Κεντρί». Στὸ τέλος μᾶς ἐσύστησε καὶ τὰ ἴδια τὰ παιδιά του — γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε γίνει καὶ πατέρας — ποὺ μᾶς ἔγραφαν κι' αὐτὰ ὡραιότατα γράμματα καὶ μᾶς ἔστελναν ἐξυπνότατα σκίτσα. Εἶχαν κληρονομήσει, βλέπετε, τὸ πατρικὸ ταλέντο, ποὺ δὲν ξέρω ὅμως ἂν τὸ καλλιέργησαν καὶ μεγαλώνοντας. Γιατὶ πολλὰ τώρα χρόνια ὁ πόλεμος μᾶς εἶχε χωρίσει ἀπ' τὸ παλιό μας «Κεντρί», ὡσότου, ξαφνικὰ κι' ἀπρόοπτα, μάθαμε τὸ θάνατό του.

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, κάθε φορὰ ποὺ λαβαίναμε γράμμα του, εἴχαμε μιὰ μεγάλη χαρά, καὶ τὸ ἀνοίγαμε μὲ ἀνυπομονησία, γιατὶ ξέραμε πῶς πάντα κάτι καλὸ θὰ εἶχε μέσα. Ἀλλὰ ἡ χαρά μας ἦταν ἀπερίγραπτη, κάθε φορὰ ποὺ ὁ φίλος μας ἐρχόταν στὴν Ἀθήνα, κι' ἀπὸ τὶς πρῶτες του φροντίδες ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ τόσο γνώριμο κι' ἀγαπημένο του γραφεῖο. Τί καλός, τί αἰσθηματίας ἄνθρωπος ποὺ ἦταν! Καὶ πῶς θὰ λυπόταν, θὰ σπαρασσόταν ἡ καρδιά του, ἂν ἐρχόταν καὶ τώρα τελευταῖα καὶ μᾶς ἔβρισκε, ἄλλους πεθαμένους, — ὅπως ὁ καλότερός μας, ὁ πιὸ ἀγαπητός του, ὁ Παπαδόπουλος — ἄλλους σκόρπιους, καὶ τὸ σπίτι, ὅπου κατοικούσαμε κι' ὅπου εἴχαμε τὰ γραφεῖα μας γκρεμισμένο ὡς τὰ θεμέλια!.. Τουλάχιστο ἀπὸ τὸ σπαραγμὸ αὐτὸ τὸν λύτρωσε ὁ θάνατος. Κι' ἴσως θὰ πέθανε μὴ ξέροντας τί πάθαμε ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μᾶς εἶδε, καὶ νομίζοντας πῶς εἴμαστε ἀκόμα ὅπως μᾶς εἶχε ἀφήσει...

Πολλοὺς φίλους εἶχε ἡ «Διάπλαση» ποὺ τῆς ἔμειναν πιστοὶ κι' ἀφοσιωμένοι σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ὁ Σταμάτιος Σταματίου, τὸ παλιό μας «Κεντρί», ἀποτελεῖ τὸ περιφανέστερο παράδειγμα τῆς αἰώνιας αὐτῆς ἀγάπης.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ'

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶχαν κανένα πάτερ-Ἀνθέμιο νὰ σοφισθῇ κανένα τέχνασμα καὶ νὰ γελασθῇ ὁ κουτο-Μουσταφὰς πῶς ὁ σκύλος του ἔμαθε κι' ἑβραϊστί. Ὅσο γιὰ νὰ τοῦ τὰ μάθουν στἀλήθεια, ἤξεραν πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Ἔμαθε ποτὲ γράμματα σκυλὶ ἢ ἄλλο ὁποιοδήποτε ζῶο; Ἔτσι σκέφτηκαν κι' ἀποφάσισαν νὰ κρατήσουν ἕνα-δυὸ μῆνες τὸν Χρὰπ-Χράπ, κι' ὕστερα βλέποντας καὶ κάνοντας. Θὰ τὸν ἔτρεφαν τουλάχιστο καλά, θὰ τὸν περιποιοῦνταν, κι' ὅταν ὁ ἀφέντης του θὰ τὸν ξανάβλεπε

παχύ, γερὸ καὶ δυνατό, ἐκεῖ ποὺ τώρα ἦταν πετσὶ καὶ κόκκαλο, θὰ εὐχαριστιόταν ἴσως καὶ θὰ τοὺς συγχωροῦσε. Ἡ μόνη τους ἐλπίδα ἦταν αὐτή.

Ὁ Χρὰπ-Χρὰπ λοιπὸν βρῆκε ἄλλα ἀπὸ κεῖνα ποὺ περίμενε. Οὔτε σὲ ὑπόγειο τὸν φυλάκισαν, οὔτε μὲ ἁλυσίδες τὸν ἔδεσαν, οὔτε τὸν ἄφιναν ἡμέρες ὁλάκερες νηστικό. Ἀπεναντίας, στὸ ἑβραϊϊκο σπίτι, ποὺ τὸν παράδωσε ὁ ἀρχιραβῖνος, τὸν ἔβαλαν σὲ μιὰ καλὴ κάμαρα μὲ ἀέρα καὶ ἥλιο, τοῦ ἔστρωσαν τὰ χαλιὰ καὶ τὰ μαξιλάρια του γιὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ κοιμᾶται, καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα τοῦ ἔβαζαν νὰ τρώῃ τὰ ὡραῖα καὶ ἄφθονα φαγιὰ ποὺ τοῦ ἔστελνε ὁ ἀφέντης του. Κι' ὁ ἀδύνατος σκύλος δυνάμωνε ὁλοένα κι' ἦταν τόσο εὐχαριστημένος, ποὺ εὐχόταν νὰ μὴν τελείωνε ποτὲ καὶ τὸ «σχολειὸ» ἐκεῖνο Χορτᾶτος πάντα, χαρούμενος, κουνοῦσε τὴν οὐρά του φιλικὰ στοὺς Ἑβραίους ποὺ τὸν περιποιοῦνταν, γριλλίζοντας κιόλα σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε: «Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!»

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀμφιβολία πῶς αὐτὰ ὅλα ἦταν μιὰ ἐκδίκηση τῶν Ρωμιῶν. Οἱ Ρωμιοὶ θὰ εἶχαν μάθει πῶς οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν

πείσει τὸν Μουσταφᾶ-πασὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὸ σκύλο του νὰ τὸν μάθουν γράμματα, καὶ τώρα οἱ Ρωμιοὶ θὰ τὸν εἶχαν πείσει νὰ τὸν δώσῃ καὶ στοὺς Ἑβραίους νὰ τὸν μάθουν κι' ἑβραΐτικα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμουν; Ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ περιποιοῦνται καὶ νὰ καλοτρέφουν τὸν σκύλο τοῦ πασᾶ δὲν ἤξεραν. Καὶ περίμεναν νὰ περάσῃ ἡ προθεσμία, μὲ τὴν ἐλπίδα ποὺ εἴπαμε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Θαρρῶ πὼς βλέπω ἀκόμα τὰ ζαφειρένια μάτια τῆς Παλλάδας νὰ βγάζουν πύρινες ἀστραπὲς καὶ τὸ χέρι της νὰ κινεῖ τὴν αἰγίδα... Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περάσαμε μὲ ἀγῶνες καὶ διασκεδάσεις· τὸ βράδυ ἔγινε ἡ πιὸ περίφημη λαμπαδοδρομία ποὺ ἔγινε ποτέ. Ὅλοι ὅσοι στεφανωθήκανε καλέσανε τοὺς φίλους τους σὲ συμπόσιο ποὺ στήθηκε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πρυτανείου· ἄλλα δὲ εἴκοσι τραπέζια καταστόλιστα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα φαγητὰ ἤτανε μέσα στοὺς δημόσιους κήπους. Ὁλόκληρος ὁ λαὸς εἶχε ξεσηκωθεῖ· μέχρι τὸ πρωΐ ἀκούγονταν οἱ παιᾶνες, τὰ τραγούδια, οἱ χοροὶ κι' οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν ποὺ κυνηγιόντουσαν γύρω στὶς ἐπάλξεις.

Οἱ ἀγαπημένοι μου γονεῖς μείναν ἀκόμα δυὸ μέρες κοντά μου· ὕστερα ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. Ἡ μητέρα μου δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσει τὰ δάκρυά της. Ἀλλὰ καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ ἕνα ἐπεισόδιο πολὺ ἀστεῖο μᾶς ἐφαίδρυνε καὶ μᾶς ἔκανε νὰ γελάσουμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά. Ἡ μικρή μου ἀδελφὴ Νέαιρα, εἶχε κυριευτεῖ ἀπὸ σφοδρὴ ἀγάπη γιὰ τὸ μαῦρο γάτο τῆς Γλυκέρας. Καὶ τὸ ζῶον αὐτό, τόσο ἄγριο συνήθως, εἶχε γίνει παιχνιδάκι στὰ χέρια της καὶ τὴν ἄφηνε νὰ τὸν χαϊδέψει ὅσο ἤθελε. Ἡ μικροῦλα τὸν κρατοῦσε συνέχεια στὴν ἀγκαλιά της· τὴν ὥρα δὲ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χωρίσουμε, τὸν ἔσφιγγε πάνω της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφίσει. Μάταια προσπαθήσαμε νὰ τῆς τὸν πάρουμε ἀπ' τὰ χέρια. Ἡ ἀδελφή μου πεισματώνει, κλαίει κι' ὁ γάτος ποὺ τὸν ἀνησυχήσανε, συνώδευε τὶς φωνές της μὲ νιαουρίσματα. Στὴ στιγμὴ μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τοῦ δείξω ἕνα κεφάλι ψημμένου ψαριοῦ· ἀμέσως πηδάει ἐκεῖνος, ἁρπάζει τὸ μεζέ του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια... Ἡ μικροῦλα μένει μ' ἀνοιχτὸ στόμα· ἀνοίγει τὰ μάτια της διάπλατα· δὲν περίμενε φυσικὰ μιὰ τέτια συμπεριφορὰ ἀπ' τὸν φίλο της! Ξεκαρδίστηκε στὰ γέλοια. Τέλος, ἡ Νέαιρα ἀποφασίζει νὰ μπεῖ στ' ἁμάξι καὶ κάθεται κοντὰ στοὺς ἄλλους. Φεύγουν! Μένω λυπημένος μ' αὐτὸν τὸν χωρισμό· πόσο θὰ ἤθελα νὰ πήγαινα μαζί τους... Κι' ὅμως ἡ Ἀθήνα, οἱ φίλοι μου, οἱ πνευματικοὶ καὶ σωματικοὶ ἀγῶνες μὲ κρατοῦν ἐδῶ. Γιατὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ χωριστῶ στὰ δύο νὰ ζῶ κοντὰ στὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδας καὶ στὸ πατρικό μου σπιτικό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιγ'

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΗΣ ΣΙΒΥΛΛΑΣ

Οἱ μέρες περνοῦσαν κι' ὁ Ποσειδώνας δὲν βρισκότανε πουθενά. Ὁ Εὐφορίων φαινότανε ὅτι ὑπόφερνε βαθειά. Ὁ Θεαγένης κι' ἐγὼ συμμεριζόμασταν τὴ λύπη του καὶ κάναμε ὅτι μπορούσαμε γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσουμε. Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπ' τὸ μάθημα, τὸν παρασύραμε στὴν ἐξοχή. Ἐλπίζαμε ὅτι ὁ δρόμος κι' ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ τὸν ἀνακουφίζανε. Μόλις ὅμως βρεθήκαμε λίγο παρέξω ἀπ' τὴν πόλη, ἡ κουβέντα γύρισε στὸ θέμα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦσε.

— Γιατί, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Θεαγένης, δὲν κάνουμε αὐτὸ ποὺ μᾶς συμβούλεψε προχτὲς ὁ Ἀρείας;

— Μᾶς κορόϊδεψε, φίλε μου, ὅπως συνηθίζει!

— Τί σημαίνει; Μπορεῖ ἡ γνῶμη του αὐτὴ τὴ φορὰ ν' ἀξίζει κάτι...

— Θαρρῶ πὼς ἔλεγε νὰ πᾶμε σὲ κάποιο μάντη, ἔ;

—Ἀκριβῶς!

— Καὶ πιστεύεις ἐσὺ στοὺς μάντιδες;

— Δὲν λέω πὼς πιστεύω· ἀλλὰ οὔτε καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ξέρουν τίποτα...

— Γιατί;

— Γιατὶ ἄκουσα νὰ λένε μερικοὶ ἀξιόπιστοι ἄνθρωποι, πολλὰ καταπληκτικὰ πράγματα γι' αὐτούς...

— Μὰ δὲν ξέρεις ὅτι καὶ οἱ πιὸ ἐξυπνοι καὶ οἱ πιὸ μορφωμένοι ἀνθρωποι, παρασύρουνται καμμιὰ φορὰ καὶ γίνουνται συνένοχοι αὐτῶν τῶν ἀγύρτων;

— Συμφωνῶ. Κι' ἂν δὲν δῶ μὲ τὰ μάτια μου κάτι δὲν θὰ πιστέψω. Ἀλλὰ σᾶς τὸ ξαναλέω, ὅτι ἄκουσα καταπληκτικὰ πράγματα νὰ μοῦ διηγοῦνται γι' αὐτούς...

— Γιὰ πές μας...

— Ξέρετε ὅτι ἔχασα τὸν πατέρα μου, εἶπε ὁ Θεαγένης. Ἡ μητέρα μου ἔζησε μόλις τρεῖς μῆνες ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατό του. Μιὰ μέρα μοῦ λέει: «Παιδί μου, σὲ λίγο θὰ χωριστοῦμε. Τὸν περασμένο χρόνο, ὅταν βρισκόμασταν στὴ Θεσσαλία ὁ πατέρας σου κι' ἐγώ, δὲν παραλείψαμε τὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴ Σίβυλλα τῆς Ὑπάτης· προεῖπε καὶ στοὺς δυὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου μας. Γιὰ τὸν πατέρα σου εἶδες ὅτι ἀλήθεψε· τώρα δὲν περιμένω παρὰ καὶ τὴν δική μου στιγμή. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διαφύγει τὸ πεπρωμένο...

— Καὶ ἡ δεύτερη προφητεία πραγματοποιήθηκε; ρώτησα μὲ μεγάλη συγκίνηση.

—Ἡ μητέρα μου δὲν μοῦ εἶπε ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της· ἀλλὰ ἤταν φιλάστενη. Τὴν ἔφερε ἄραγες πιὸ γρήγορα στὸν τάφο ὁ χαμὸς τοῦ πατέρα μου; Μπορεῖ. Ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν μπορῶ ν' ἀμφιβάλλω στὰ λόγια της. Τότες ἀκόμα εἶμουνα παιδάκι· ἀλλὰ ποτὲς δὲν θὰ ξεχάσω τὸ παράξενο αὐτὸ γεγονός...

Ὁ Θεαγένης σώπασε.

Ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο μας, ὀνειροπαρμένοι. Σεβόμασταν τὴ σιωπὴ τοῦ φίλου μας καὶ στοχαζόμασταν τ' ἀκατανόητα αὐτὰ πράγματα.

— Λοιπόν, Εὐφορίων, ἐξακολούθησε ὁ Θεαγένης ὕστερα ἀπὸ λίγο, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

—Ἀλήθεια, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ· ἀλλὰ πολὺ θ' ἀπορεῦσα ἂν ὁ μάγος σου μποροῦσε νὰ μᾶς φανερώσει, ποῦ βρίσκεται ὁ μικρὸς Ποσειδώνας...

—Ὁ μάγος μου εἶναι μάγισσα· φυσικά, δὲν παίρνω πάνω μου τὴν εὐθύνη γι' αὐτὰ ποὺ θὰ πεῖ ἢ θὰ κάνει· ἀλλὰ ἂν εἶμουνα στὴ θέση σου, θὰ τὰ δοκίμαζα ὅλα... Σκέψου λοιπόν! Ἂν κατάφερνες νὰ βγάλεις αὐτὸ τὸ φύρτωμα ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ πατέρα σου!

—Ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ Εὐφορίων. Πᾶμε ἀμέσως. Θαρρῶ, μὰ τοὺς θεούς, ὅτι φοβᾶμαι τὰ γέλια ποὺ θὰ κάνουν μαζί μου οἱ Βοιωτοὶ καὶ γι' αὐτὸ κρατιέμουνα ὧς τὰ τώρα καὶ δὲν πήγαινα. Ἀλλὰ ἀπὸ ποιὰ μεριὰ θὰ πᾶμε;

— Εἶμαστε ἀκριβῶς στὸ δρόμο ποὺ πρέπει· δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τραβήξουμε ὁλόϊσια...

— Εἶναι μακρὰ ἀπὸ δῶ;

— Τὸ πολὺ μισὴ ὥρα, εἶπε ὁ Θεαγένης.

— Βαδίζοντας, θὰ μᾶς πεῖς ὅ,τι

ξέρεις γι' αὐτὴ τὴ μάγισσα κι' ἔτσι δὲν θὰ καταλάβουμε τὴν ἀπόσταση. Πῶς λέγεται; τὸν ρώτησα.

—Ἀγλαονίκη.

— Τί χαρίσματα ἔχει;

— Λέει πὼς ἔχει τὴ δύναμη νὰ σταματᾶ τὸν ἥλιο, νὰ κατεβάζει στὴ γῆ τὸ φεγγάρι, νὰ σηκώνει τρικυμία ἢ νὰ γαληνεύει τὴ θάλασσα καὶ πρὸ παντὸς νὰ ζωντανεύει τοὺς πεθαμένους...

— Μπᾶ, μονέχα αὐτά; εἶπε χαμογελῶντας εἰρωνικὰ ὁ Εὐφορίων.

— ...καὶ νὰ κατεβάζει τοὺς ζωντανοὺς στὸν τάφο, πρόσθεσε ὁ Θεαγένης.

— Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν χρειάζεται πάντα ὑπερφυσικὴ δύναμη!

—Ὅπως θέλετε φίλοι μου· μιὰ ἄλλη μάγισσα, ἡ Μελέαγρα, λένε ὅτι φτιάχνει χερένια κορμιά, μπήγει καρφίτσες στὸ στῆθος τους, τὰ καταριέται κι' ὕστερα τὰ στήνει σὲ διάφορες συνοικίες, ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα· ὅσοι ἀνακακαλύψουν σ'αὐτὰ κάποιαν ὁμοιότητα μὲ τὸν ἑαυτό τους, κυριεύονται ἀπὸ φόβο κι' ὁ φόβος αὐτὸς συντομεύει τὴ ζωή τους.

—Ὦ! τί ἀπαίσια μάγισσα! Δὲν πιστεύω βέβαια νὰ μᾶς πηγαίνεις σ' αὐτήν...

—Ὄχι δά· ἡ Ἀγλαονίκη δὲν κάνει κακὸ σὲ κανένα. Ἀντίθετα, αὐτὴ θεραπεύει ὅσους τυχὸν κι' ὑποφέρουν. Βρίσκει διάφορα βότανα στὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν καὶ γιατρεύει τοὺς τρελλούς. Προστάζει, καθὼς σᾶς εἶπα, τ' ἄστρα καὶ τὰ στοιχεῖα· μαντεύει τὸ μέλλον. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ὅτι ξαναβρίσκει τὰ χαμένα...

— Τί ἀγαθὴ τύχη! Μιὰ τέτοια μάγισσα χρειαζούμαστε καὶ μεῖς. Ἂν μὲ βοηθήσει νὰ λύσω τὸ πρόβλημα, σὲ βεβαιῶ πὼς ὁ πατέρας μου θὰ τῆς δώσει εὐχαρίστως τόσα χρήματα, ποὺ θὰ τῆς φτάσουν νὰ περάσει ὁλάκερη τὴ ζωή της. χωρὶς ν' ἀναγκάζεται νὰ προφητεύει στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο...

—Ἀμφιβάλλεις εἶπε ὁ Θεαγένης· κι' ἐγὼ δὲν πιστεύω περισσότερα ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ ἂν ἡ μαγεία εἶναι πρᾶγμα ἀμφίβολο, δὲν εἶνε ὅμως πράγματα χιμαιρικὰ ἡ νοημοσύνη, ἡ λεπτότητα, ἡ ὀξυδέρκεια, ὁ τρόπος τέλος μὲ τὸν ὁποῖο οἱ μάντιδες συλλογίζονται, λογικεύονται, συμπεραίνουνε καὶ λένε τὶς ἀνακαλύψεις τους. Ποιός ἀρνιέται πὼς οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς μάγους αὐτοὺς δὲν εἶναι τυχαῖοι ἄνθρωποι; Κι' ὕστερα πῶς θὰ κατάφερναν ν' ἀποκτήσουν πελάτες, ἂν δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ βλέπουν πιὸ βαθειὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους;

—Ἡ θεωρία σου εἶναι ἀρχετὰ λογική. Ἂς πᾶμε λοιπόν. Σὲ ἀκολουθῶ μὲ κλειστὰ μάτια...

Ἔτσι κουβεντιάζοντας, φτάσαμε στὸν Κολωνό, κοντὰ στὸ μικρὸ δασάκι, ποὺ ἡ Σίβυλλα εἶχε γιὰ διαμονή της. Τὸ σπίτι της δὲν εἶχε καμμιὰ πολυτέλεια. Μιὰ ἀρκετὰ εὐρύχωρη σπηλιά, σκαλισμένη σ' ἕνα μεγάλο βράχο. Τὴ βρήκαμε καθισμένη μπροστὰ στὴν εἴσοδο, νὰ γνέθει στὸ ροδάνι της· συγχρόνως ὅμως ἔλεγε κάτι παράξενα λόγια.

Ἤταν πολὺ γρηά, ψηλὴ καὶ ἀδύνατη· ὡστόσο τὰ μαραμένα χαρακτηριστικά της, δείχνανε πὼς κάποτε θὰ ἤταν πολὺ ὄμορφη. Ἕνας μαῦρος χιτῶνας τὴ σκέπαζε μέχρι τὰ πόδια. Μιὰ κόκκινη κορδέλλα κρατοῦσε τὰ ψαρὰ μαλλιά της, ἀνασηκωμένα λίγο πρὸς τὰ πάνω.

Ὁ Θεαγένης τῆς ἐξήγησε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπίσκεψής της. Ἐκείνη ὅμως μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ της μᾶς εἶπε νὰ περιμένωμε νὰ τελειώσει τὶς μαγικὲς ἐπικλήσεις μας. Γιατὶ ὅπως φαίνεται, τὸ ροδάνι της ἐκεῖνο, δὲν ἤταν πρᾶγμα κοινὸ καὶ ἡ κλωστὴ ποὺ τυλίγονταν γύρω του εἶχε ἄλλον σκοπὸ κι' ὄχι τὸ συνηθισμένο ποὺ βλέπαμε στ' ἄλλα ροδάνια. Σὲ λίγο, εἴχαμε μάθει, ὅτι τὰ ψιθυρίσματα ἐκεῖνα καὶ οἱ ἐξορκισμοί, ἀποβλέπανε νὰ ξαναφέρουν πίσω κάποιον Πάμφιλο, νέο, ὁ ὁποῖος ἔφυγε μιὰ μέρα γιὰ νὰ γνωρίσει τὸν κόσμο· ἡ μητέρα του ἀνησυχοῦσε καὶ ἦλθε στὴν Ἀγλαονίκη γιὰ νὰ πετύχει τὴν ἐπιστροφή του.

Ἀφοῦ τέλειωσε, ὁ Θεαγένης ἤταν πιὰ ἐλεύθερος νὰ ἐξηγηθεῖ μαζί της. Ἐκείνη ἄκουγε σχεδὸν ὀνειροπαρμένη· ὕστερα σηκώθηκε, μπῆκε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα κι' ἄρχισε νὰ ἑκτελεῖ τὶς προετοιμασίες της.

Ὁλόγυρα, μέσα στὴ σπηλιά, βλέπαμε κρεμασμένα κλαδιὰ δάφνης, βοτάνια, ἀρωματικὰ φυτά, μέλλινα νήματα, μετάλλινα ἐλάσματα, μὲ χαραγμένα πάνω τους ἄγνωστες γραφές· πήλινα κανάτια γεμάτα καθάριο νερό, γάλα ἀγελαδίσιο καὶ μέλι τοῦ βουνοῦ. Ἔπειτα ἕνα σωρὸ ἀλλόκοτα πράγματα· ἕνα κρανίο ἀνθρώπινο, ἕνα κάθισμα σὰν τῆς Ἑκάτης βαμμένο ἄσπρο, μαῦρο καὶ κόκκινο. Καὶ στὴ γωνιὰ μιὰ μικρὴ θεά, ποὺ κρατοῦσε μαστίγιο, λυχνάρι καὶ ξίφος, ποὺ τυλίγονταν γύρω ἕνα πράσινο φίδι. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μᾶς ἀπασχολεῖ κάπως ἀκόμα, ἡ παράξενη ἐπιθεώρηση τῆς σπηλιᾶς, ὅταν ἀνασηκώθηκε τὸ παραπέτασμα κι' ἡ Ἀγλαονίκη παρουσιάστηκε μ' ἕναν κατακόκκινο μανδύα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Κάθε μέρα εἶχε ἕνα σωρὸ ἐνοχλήσεις. Παιδιὰ τὸν καβαλλίκευαν καὶ τὸν ἔξυναν μὲ τοὺς σουγιάδες τους, γιὰ νὰ γράφουν πάνω του τὰ ὀνόματά τους ἢ νὰ σκαλίζουν σταυροὺς καὶ τρίγωνα. Ἡ θάλασσα, ποὺ ἤταν κοντά, τὸν ἔλουζε συχνὰ μὲ τὰ ψυχρὰ κύματά της. Ἄλλες φορές, ὁ ἥλιος τὸν ἔψηνε, τὸν ἔναβε. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ὅλα, ὁ Εὐτύχιος ξαγάγινε ἄνθρωπος. Αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα, τοῦ ἔφτασε μόνη ἡ ἐπιθυμία.

«Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου εἶδαν ἕναν ἀετό . . .»

Γιατὶ δὲν εἶχε χέρια νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ νὰ τρίψῃ τὸ πετράδι του.

Καὶ τί νὰ τὄκανε πιὰ αὐτὸ τὸ πετράδι! Μήπως εἶχε κι' ἄλλη ἐπιθυμία νὰ τοῦ ἐκπληρώσῃ; Περισσότερη ἐνόχληση τοῦ ἔδινε νὰ τὸ φυλάῃ παρὰ εὐχαρίστηση νὰ τὸ μεταχειρίζεται.

Μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ τὸ πετάξῃ στὸ ποτάμι, καὶ νὰ μήν κυνηγᾶ πιὰ τὴν εὐτυχία, παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ ἔρθῃ μονέχη της. Τὴν ἴδια στιγμὴ σκέφθηκε πὼς εἶχε γίνει πουλὶ καὶ βράχος—ζῶο κι' ὀρυκτὸ—ἀλλὰ ὄχι καὶ φυτό, δέντρο. Ἂν δοκίμαζε;

Γρήγορα-γρήγορα, ἔτριψε τὸ μαγικὸ πετράδι καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ μέτωπό του. Σὲ λίγο ἑνοιωσε τὰ δυό του πόδια νὰ χώνονται στὴ γῆ καὶ νὰ κάνουν ρίζες· ὅλο του τὸ σῶμα ἔγινε κορμὸς δέντρου μεγάλου, καὶ τὸ κεφάλι του, καθὼς καὶ τὰ χέρια του, μεταμορφώθηκαν σὲ μακρεῖς καὶ λυγεροὺς κλώνους. Ἤταν πιὰ

μιὰ τέλεια ἰτέα. Τὸ πετράδι του ὅμως, θέλοντας καὶ μή, τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ χάμω, κι' ἐκεῖνο, μόλις ἄγγιξε τὸ χῶμα, ξανάγινε θαμπὸ καὶ σκοτεινό, ποὺ κανένας βέβαια δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἕνα κοινὸ χαλίκι σὲ σχῆμα αὐγοῦ καὶ μικρὸ σὰ φασόλι—ἄλλο τίποτα!

Ὡστόσο ὁ Εὐτύχιος Λοξός, ποὺ ποτὲ δὲν βρῆκε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο, θυμόταν τώρα μὲ λύπη τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἄνθρωπος, κι' ἀναστέναζε, καὶ θρηνοῦσε, κι' ἔκλαιγε. Συχνὰ ζητοῦν καταφύγιο κάτω ἀπὸ τὴ φυλλωσιά του μιὰ ἄσπρη γάτα καὶ τέσσερα γατάκια, τὸ ἕνα ξανθοκόκκινο, τὸ ἄλλο μαῦρο, τὸ τρίτο σταχτερὸ καὶ τὸ τέταρτο παρδαλό. Φαίνονται σὰ νὰ καταλαβαίνουν τοὺς θρήνους τοῦ δέντρου, μὰ δὲν μποροῦν καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσουν. Ἀπὸ τότε τὸ δέντρο αὐτὸ λὲς καὶ κλαίει, κουνώντας τὰ γυρτὰ κλαδιά του στὸν ἀέρα, κι' ὀνομάζεται «ἰτέα ἡ κλαίουσα».

***

Μικροί μου φίλοι, ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα — τὸ μαντέψατε βέβαια — εἶναι ἕνα παραμύθι ποὺ τὸ ἐμπνεύστηκα ἀκούγοντας μιὰ ἰτέα. Ἀλλὰ κάθε παραμύθι ἔχει μέσα του μιὰν ἀλήθεια κι' ἕνα δίδαγμα. Ξέρετε τί εἶναι τὸ μαγικὸ πετράδι, τὸ φυλαχτὸ τοῦ Εὐτύχιου Λοξοῦ; Εἶναι ἡ θέλησή του, ἡ θέλησι κάθε ἀνθρώπου, ἐπομένως τὸ ἔχετε καὶ σεῖς. Προσέχετε μόνο νὰ μεταχειρίζεσθε καλὰ καὶ φρόνιμα τὸ πολύτιμο αὐτὸ φυλαχτό, ὥστε νὰ σᾶς δίνῃ στιγμὲς χαρᾶς κι' εὐτυχίας.

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ γαλλικό) ΓΡ. Ξ.

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑΪΔΟΚΟΣΜΟ

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Ἡ Λένα ἐργαζότανε στὸν κῆπο της, ὅπως συνήθιζε. Τὴ βλέπανε πάντα στὸ περιβόλι νὰ φροντίζει μ' ἀγάπη τὰ ζωηρόχρωμα λουλούδια καὶ τὰ ὁλοπράσινα φυτά. Αὐτὸ τὸ πρωϊνὸ μιὰ παπαρουνίτσα εἶχε ἀνοίξει καὶ δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της, τόσο πολὺ τὴ θαύμαζε.

«Εἶσαι τόσο ὄμορφη» μουρμούρισε καθὼς ἔσκυβε ἀπὸ πάνω της, γιὰ νὰ κοιτάξῃ μέσα στὸ σκοτεινό της κέντρο. «Μ' ἀρέσει ἴσα-ἴσα...»

Δὲν ἀποτέλειωσε τὴ φράση, ἀλλὰ στάθηκε μαραμωμένη, κοιτάζοντας κατάπλητη μέσα στὴν παπαροῦνα.

Καὶ — εἶμαι βέβαιη — καὶ μεῖς θὰ κάναμε τὸ ἴδιο, ἂν ξαφνικὰ ἀνακαλύπταμε, ὅπως ἡ Λένα, νὰ μᾶς ἴδωροῦν ἀπὸ κεῖ μέσα δυὸ ὁλόφωτα κι' ὁλόμαυρα μάτια, τὰ μάτια μιᾶς νεράϊδας!

Ἡ Λένα ἔπεσε στὰ γόνατα. Πόσην ὥρα ἔμεινε προσηλωμένη σ' αὐτὴ τὴ θέση, δὲν ξέρω. Μὰ τὸ πλασματάκι τοῦ λουλουδιοῦ καθὼς τὴν κοίταζε ξαφνικὰ ξέσπασε σ' ἕνα μικρὸ ζουζούνισμα, ποὺ ἦταν νεράϊδας γέλιο.

— Δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐγενικὸ νὰ κοιτάζεις ἔτσι, δὲ νομίζεις; ρώτησε. Ὅμως σ' αὐτὴ τὴν περίσταση θαρρῶ πὼς αὐτὸ εἶναι δικαιολογημένο.

— Μά... μὰ σᾶς βλέπω γιὰ πρώτη φορὰ — ἄρθρωσε ἡ Λένα — ἀπὸ ποῦ ἤρθατε τόσο γρήγορα;

—Ἀπὸ ποῦ ἤρθα; Μὰ δὲν ἤρθα! Ἤμουν ἐδῶ πάντα. Ἐ γ ὼ ἔκαμα αὐτὸ τὸ λουλούδι. Ε ἶ μ α ι τὸ λουλούδι, ἡ ἐγὼ εἶμαι αὐτὸ ποὺ σοῦ ἀρέσει. Ὅταν ἤτανε μπουμπούκι, ἤμουν κρυμμένη μέσα του, ὑφαίνοντας, ὑφαίνοντας τὰ πέταλά του. Καὶ ὅταν φύγω, τὸ λουλούδι θὰ μαραθῇ καὶ θὰ πεθάνῃ. Ἂν δὲν σοῦ παρουσιαζόμουν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ εἶδες, σίγουρα θἄχες χώσει τὴ μυτούλα σου ὁλόξανα μέσα μου καὶ δὲ θὰ μ' ἐνιωθες ποτέ.

Ἡ Λένα κοκκίνησε.

— Θὰ σᾶς τρόμαξα βέβαια! εἶπε.

— Καθόλου, χρυσό μου — ἀπάντησε γελαστή — γιατὶ καὶ σὺ εἶσαι ἕνα λουλούδι. ἀκριβή μου, μὲ τὸ ροδαλό σου προσωπάκι καὶ τοὺς γλυκοὺς χαριτωμένους τρόπους σου. Καμμιὰ νεράϊδα στὸν κόσμο δὲ θἄχε ἀντίρρηση νἄρθῃς κοντά της.

— Θὰ τὸθελαν, ἀληθινά; ρώτησε ἡ Λένα ξαλαφρωμένη.

— Βλέπεις, ἔτσι εἶναι — εἶπε τὸ μικροσκοπικὸ πλασματάκι σταυρώνοντας τὰ γονατάκια του καὶ διπλώνοντας τὰ φιλούτσικα χεράκια του πάνω τους. Ἐμεῖς οἱ νεράϊδες εἴμαστε πολὺ ἀπασχολημένες στὸ φτιάξιμο λουλουδιῶν κι' ἄλλων πραγμάτων, τόσο ἀπασχολημένες, ποὺ δὲν ἔχουμε πολὺν καιρὸ νὰ σκοτιστοῦμε μὲ τὶς ἀνθρώπινες δουλειές. Φυσικά, εἴμαστε εὐχαριστημένες ὅταν ποτίζουν τὰ λουλούδια καὶ φροντίζουν τὰ φυτά, γιατὶ αὐτὸ μᾶς βοηθάει πολύ. Τώρα, σὰν ἐφύτεψες τὸ σπόρο ἀπ' ὅπου βγῆκε ἡ παπαροῦνα, ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ, κρυμμένη μέσα του. Ἐσὺ δὲν τὸξερες φυσικά, σὔτε κανένας ἄλλος ἄνθρωπος, εἶναι ὅμως ἀλήθεια.

— Σᾶς πειράζει νὰ μαζεύουν τὰ λουλούδια σας; ρώτησε δειλὰ ἡ Λένα.

—Ὄχι πάρα πολὺ — ἀπάντησε εὔθυμα ἡ Νεράϊδα. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα μᾶς ἀρέσει, ὅταν αὐτὸ γίνεται μὲ προσοχή. Δὲν μᾶς ἀρέσει ὅμως νὰ σπάνουν τοὺς κλώνους μας γιὰ νὰ κόψουν τὰ λουλούδια κι' ὕστερα νὰ τοὺς πετοῦν μ' ἀδιαφορία. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀφανίζει ὅ,τι φτιάχνουμε.

—Ἀληθινά... εἶπε ἡ Λένα σκεφτική. Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτό.

— Ναί, κι' ἐπειδὴ μᾶς νοιάζεσαι τόσο, οἱ νεράϊδες ἔβαλαν τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ κάνουν ὄμορφο τὸν κῆπο σου. Δὲ σταματάει κάθε διαβάτης ποὺ τὸν δῇ καὶ δὲ σοῦ λέει πὼς ὁ κῆπος σου εἶναι ὁ ὀμορφότερος σ' ὅλη τὴ γειτονιά;

Ἡ Λένα καμάρωνε εὐχαριστημένη.

—Ὑπάρχουν κι' ἄλλες ἀπὸ σᾶς; ἐρώτησε.

— Κι' ἄλλες; Κότταξε γύρω σου μικρούλα μου — εἶπε ἡ νεράϊδα.

Καὶ γέλασε εὔθυμα, γιατὶ ὅ,τι ἔβλεπε γύρω της ἔκανε τὴ Λένα ν' ἀνοίξῃ τόσο τὰ μάτια της, ποὺ ἡ ὄψη της γινόταν κωμική. Δὲν ἤταν ὅμως ν' ἀπορῇ κανεὶς γιὰ τ' ὁλάνοιγμα τῶν ματιῶν της, γιατὶ τὸ γνώριμό της περιβόλι εἶχε ὁλότελα ἀλλάξει! Ποῦ καὶ ποῦ μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ ἕνα λουλούδι, γιατὶ πάνω σὲ καθένα βρισκότανε μιὰ μικροσκοπικὴ κυρία ἢ ἕνας τοσοδούλης κύριος, κι' ὁ καθένας τους ὁποκλινόταν χαμογελώντας στὴ σκοτισμένη κυρὰ τοῦ περιβολιοῦ.

— Τί παράξενο — εἶπε ἡ Λένα σχεδὸν χωρὶς πνοή — νὰ μὴν ἴδω ποτὲ πρὶν καμμιὰν ἀπὸ σᾶς!

(Ἀκολουθεῖ) Μ. Α. Τ.

LENAU

ΤΡΕΙΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Τρεῖς Ἀτσιγγάνους εἶδα μιὰ φορά.
Καθὼς περνοῦσα ἕνα λιβάδι μὲ τἄμάξι
. . . . . .
Ὁ ἕνας κρατεῖ, στὴν ἄκρη μοναχός,
στὰ χέρια τὸ βιολί τὸ μαγεμένο.
Λουσμένος ἀπ' τοῦ δειλινοῦ τὸ φῶς,
παίζει ἕνα τραγούδι φλογισμένο.

Ὁ δεύτερος τὴν πίπα του κρατεῖ,
Καὶ βλέπει τὸν καπνὸ ποὺ ὅλο ἀναβαίνει.
Εὐτυχισμένος, σὰν ἀπ' ὅλην τὴ Γῆ
ἄλλο νὰ μὴ ζητᾶ, νὰ μὴν προσμένῃ.

Ὁ τρίτος, γιὰ νὰ γλυκοκοιμηθῇ
Στὸ δέντρο, τὸ σαντούρι του κρεμάει
—τὶς κόρδες κρούει ἀέρινη πνοή—
κι' ἀπ' τὴν καρδιά του ἕνα ὄνειρο περνάει.

Γιὰ ροῦχα, ἕνα κουρέλι οἱ τρεῖς φοροῦν
Τρύπιο, παλιὸ καὶ χιλιομπαλωμένο.
Μὰ δὲν τοὺς μέλει, αὐτοὶ ἀδιαφοροῦν
περιγελώντας τὸ σκληρό τους πεπρωμένο.
. . . . . .
Τοὺς Ἀτσιγγάνους κοίτυξα, ἐνῶ
ξανάφευγα καὶ πάλι μοκρυά τους,
Τὸ πρόσωπό τους τὸ μελαχροινό,
καὶ τὰ σγουρά, κατάμαυρα μαλλιά τους.

ΘΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΧΑΡΑ

Ὡς ἦρθε, ἔτσι κάποια μέρα
ἡ ὄμορφη χαρὰ ἐχάθη
σ' ἀπέραντα τ' ἄγνωστα βάθη
κι' ἔμεινε κάτι σὰν φοβερά.

Κι' ἔσβυσε τὸ γλυκὸ τὸ φῶς
βυθίζονται ὅλα στὸ σκοτάδι
σκεπάστηκε ἀπ' ἀχνὸ μαγνάδι
ὁ κάθε πόθος μου ὁ χρυσός.

Καὶ στῶν ματιῶν ἐκεῖ τὴν ἄκρια
—μαῦρα διαμάντια βουρκωμένα—
μένοὺν βυριά, κοφτὰ τὰ δάκρυα.

Μὰ πάντα μέσα μου μιὰ ἐλπίδα
κῶς θὰ γυρίσῃ αὐτὴ σὲ μένα,
φεγγοβολᾷ σαν ἠλιαχτίδα.

Ἀμαρυλλὶς

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Καθισμένη στὴ βεράντα τοῦ πλούσιου σπιτιοῦ τῶν παιδιῶν της, πλέκει ἡ γιαγιὰ ἀκατάπαυστα. Τὰ ἀκούραστα ρυτιδωμένα της χέρια δουλεύουν γοργὰ κι' ἐπιδέξια ἐνῶ ἡ σκέψι της πετᾷ ἀλλοῦ . . . Τ' ἀνθισμένα κλωνιὰ τῆς πασχαλιᾶς ποὺ ἀγκυλιάζει τὴν κολόννα τῆς βεράντας, χαϊδεύουν τ' ἄσπρα της μαλλιά.

Μέρα ἀνοιξιάτικα ἀναδίνονται ἀπ' τὰ παφιέρια τοῦ κήπου καὶ γλυκὰ κελαϊδήματα γεμίζουν τὸν ἀέρα.

Μισοκλείνει ἡ γιαγιὰ τὰ ἀάτια καὶ τὸ πρόσωπό της ραδίζει, καθὼς θυμᾶται τὰ παλιά. Βλέπει τὸν ἑαυτό της μικρὴ παιδοῦλα, ροδοκόκκινη καὶ σγουρόμαλλη νὰ τρέχῃ μέσα στὰ χωράφια, νὰ πηδᾷ στὰ βραχια, νὰ παίζῃ μὲ τὴν ἄμμο στὴν ἀκρογιαλοσιά. Μὲ κόκκινα λουλούδια στόλιζε τότε τὰ μαλλιά της κι' ἡ καρδιά της γνώριζε χαρὰ μονάχα.

Μὰ τὰ χρόνια τῆς ξενιασιᾶς πέρασαν γρήγορα. Βάσανα καὶ στερήσεις γέμισαν τὴ ζωή της κι' ἤρθε τὸ χιόνι τοῦ χειμῶνα στὰ μαλλιά της. Πόσες φορὲς ἔκλαψε ἀπ' τὴν πίκρα, πόσες φορὲς κοιμήθηκε νηστική γιὰ νὰ χορτάσουν τὰ παιδιά της. . . Ὁ Θεὸς ὅμως τὴ βοήθησε.

Τώρα ζῇ μὲς στὴ φροντίδα καὶ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν της, ποὺ μὲ τόσους κοπιοὺς τ' ἀνάθρεψε.

Συχνὰ ἀναθυμᾶται τὰ περασμένα καὶ πολλὲς φορὲς κλαίει γι' αὐτά. . .

— Γιαγιά, γιαγιά, κοίταξέ με! Ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ κοντά της.

Ἡ γιαγιὰ τινάχτηκε καὶ γύρευε νὰ ἰδῇ Πλάϊ της στεκόταν ἡ ἐγγονούλα της, μὲ κόκκινα λουλούδια στὸ κεφάλι, χαρούμενη καὶ ξέγνιαστη, Ἄνοιξη σωστή!

Θόλωσαν τὰ μάτια τῆς γιαγιᾶς.

—Ἔλα, κόρη μου, νὰ σὲ φιλήσω εἶπε. Ἔλα κοντά μου. Ὄχι, μὴ βγάζεις τὰ λουλούδια ἀπ' τὰ μαλλάκια σου. Αὐτὰ εἶναι ἡ Ἄνοιξη! Κράτησέ την, κόρη μου, ὅσο μπορεῖς πιὸ πολύ. . .

Θρυλική Ροδόπη

HENRY LONGFELLOW

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Σιγὰ-σιγὰ ἡ μικρὴ καμπάνα
στὴ φάχη μόνη ἐκεῖ ψηλά,
τὴ θλίψη της διαλαλώνεις
ἀρχίζει νὰ γλυκοχτυπᾷ.

Σκέπασε τ' ἀναμέν' ἀνθράκια
καὶ σβῆσ' τὸ φῶς ποὺ ξεψυχᾷ
μὲ τὴν αὐγὴ ὁ τόπος φτάνει
καὶ μὲ τὸ βράδυ ἡ ξεγνοιασιά.

Σκότος πλακώνει τὰ παράθυρα
καὶ σβυσμέν' εἶν' ἡ φωτιά·
ὁ ἦχος στὴ σιωπὴ μαραίνεται
τὰ βήματα τρυβοῦν μακριά.

Τοῦ σκοταδιοῦ οἱ φαντασίες
ἔχουνε πιὰ λησμονηθῆ
σαν κάρβουνα μέσα στὴ στάχτη
ἔχουν μαυρίσει καὶ σβυστεῖ.

Στὴ λήθη τὸ τραγοῦδι σβύνεται
Τὸ παραμύθι δὲν ἠχεῖ
Τὸ σπίτι εἶναι σκοτεινιασμένο,
ἡ πέτρινη γωνιὰ νεκρή.

Σκοτεινοὶ καὶ σκοτεινότεροι
οἱ μαῦροι ἴσκιοι ἔχουν σβυστεῖ
τὰ βυρσιὰ φτερὰ τοῦ Ὕπνου
σ' ὅλα ἔχουν ἁπλωθῆ.

Δίας Λεβάντης

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΟΝΟ. . .

(Ἀφιερωμένο στὰ κορίτσια τῆς τάξης μου)

Αὔριο πιά, καὶ πάει τελείωσε. Πᾶνε τὰ ψέματα, καὶ τὸ σχολεῖο θὰ σταματήσῃ γιὰ τὶς διακοπὲς Ἐπὶ τέλους! Μιὰ μέρα μόνο κορίτσια ὑπομονὴ καὶ ὕστερα δώδεκα μέρες καθησιό. Σωσὲς δώδεκα ἡμέρες Ἄχ. Θέ μου, τί ὡραῖα! Καὶ τὰ κορίτσια χοροπηδοῦσαν ἀπὸ τὴν χαρά τους. Τί ὡραῖα!

Σὲ λίγες μέρες τὰ ξανασυνάντησα.

—Ἐ! Πῶς τὰ πᾶτε λοιπόν; Διασκεδάσατε ὡραῖα τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα; — Οὔ, θαῦμα! Μόνο. . . ἄστα καϋμένη. Μεθαύριο ἀρχίζουμε σχολεῖο καὶ δὲν μᾶς πολυαρέσει αὐτό — Πάντως τώρα θὰ εἴσαστε διαβασμένες, ξένοιαστες, καὶ θὰ διασκεδάσετε καλὰ αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες ποὺ σᾶς περισσεύουν —Ὄχι. Ξέρεις αὔριο ποὺ εἶναι Κυριακὴ θὰ μαζευτοῦμε ὅλες μαζὶ νὰ διαβάσουμε. . .

Τί κρίμα! Μιὰ ἡμέρα μόνο κορίτσια καὶ πάει πιά· τελείωσε. Πᾶνε τὰ ψέματα καὶ τὸ σχολεῖο θὰ ξαναρχίσῃ.

Μαῦρα Βέλος

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΟΥ

Προπολεμικὸ δὲν τὸ γνώρισα τὸ σχολειό μου. Λένε οἱ «μεγάλες» καὶ θἄναι ἀλήθεια — ὅτι ἦταν πολὺ ὡραῖο τὸ κτίριο στὸ Ἑλληνικό. Κι' ὅλο γι' αὐτὸ μιλᾶνε.

Μα ἐγὼ δὲν τἀγαπῶ τὸ κτίριο στὸ Ἑλληνικό. Ἀγαπῶ αὐτό, τὸ τωρινὸ σχολειό, τὸ πολεμικό, κι' «ἄβολο».

Ἕνα πωλιὸ μεγάλο σπίτι μὲ πρώην ἄσπρους τοίχους. Ἡ πόρτα τοῦ κήπου σιδερένια καὶ βαρειά. Δύναμη θέλει γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξεις. Μέσα σεῖς αἴθουσες ποὺ κάνομε μάθημα καὶ . . . καζούρα βρίσκονται ἐπιβλητικὰ μαρμάρενα τζάκια μὲ ἀνάγλυφα. Τὰ μάρμαρα γκρίζα καὶ ρωσμένα. Σκέφτεται κανεὶς τί κυρίες μὲ κρινολίνα τριγύριζαν στὰ μεγάλα αὐτὰ δωμάτια! . . Εἶναι ἐνδιαφέρον τὸ τωρινὸ σχολειό μου, τὸ παλιό! Κι' οἱ σκοῦλες οἱ σιριφογυριστές, ποὺ τρίζουν κάτω ἀπ' τὰ ἀσπλαχνα τρελλοκηδήματά μας, σὰν ἀνεβαίνομε στὴν ταράτσα. Ἔχει τὰ ἀπόμερα μέρη τὸ σχολειό μας, σκοτεινοὺς διάδρομους ποὺ ὁ κανονισμὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ πηγαίνομε. Ἀλλὰ ἐγὼ πῆγα κι' ἂν μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ τὸ πῆτε στὴ διευθυντρια θὰ σᾶς πῶ τί εἶδα: Σκοτεινὸς ὁ διάδρομος σάπια τρυπημένα τὰ σανίδια. Προχωρῶ συγκινημένη: Τώρα θ' ἀνακαλύψω τὰ κρυμμένα μυστήρια τοῦ παλιοῦ ἀρχοντικοῦ. Σὲ μιὰ γωνιὰ κάτι ἀσπρίζει. Ἄ! νά, ἐκεῖ θὰ κρύβεται ὅλο τὸ μυστήριο. Πλησιάζω. Ἡ καρδιά μου χτυπᾶ. Βλέπω. Στοιβαγμένα ἄτυχτα πολλά. . . κουτιὰ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ποὺ μέσα θορυβάντας τριγυρίζαν, ὄχι βέβαια νεραϊδοῦλες ἢ νάνοι, ἀλλὰ ἀπλούστατα. . . ποντικοί! Αὐτὸ θὰ πῇ ἀπογοήτευση.

Ἀλλὰ καὶ μ' ὅλα αὐτὰ οἱ διάδρομοι τοῦ σχολειοῦ μου δὲν ἔχασαν γιὰ μένα τὸ θέλγητρό τους καὶ θὰ τ' ἀγαπῶ τὸ σχολειό μου το τωρινὸ ποὺ τώρα σ' αὐτὸ ζῶ. Θὰ τ' ἀγαπῶ γιατὶ εἶναι φυσικὸ νὰ τ' ἀγαπῶ. Κι' ἂς ἀγαπᾶν κι' οἱ μεγάλες τὸ ὡραῖο ἀνιστρατευμένο κτίριο στὸ Ἑλληνικό "Ας τ' ἀγαπᾶν γιατὶ τοὺς εἶναι φυσικὸ νὰ τ' ἀγαπᾶν.

Ροδανγή

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Τσούχτρα* μπροστὰ σ' ἕνα λεωφορεῖο ποὺ εἶναι γεμᾶτο καὶ στὸ ὁποῖο βρίσκονται καὶ Διαπλασόπουλα :—Εἶναι γεμάτη ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε;

Κι' ὁ *Μίκης Ζέζας* : —Λείπει ἕνας μποῦφος, περάστε!

Τρελλὸ Ναυτάκι

Τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» μετεφέρθησαν ὁδὸς Δέκατα 18 βιβλιοπωλεῖον «Ἀνατολή».—Τηλ. 20977

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Δέκκα 18
τὴν 17 Ἰουλίου 1946

ΔΥΟ-τρεῖς ἐκτάκτους καλοκαιρινοὺς Διαγωνισμοὺς θὰ προκηρύξω στὰ προσεχῆ φυλλάδια: Λευκῶν Λέξεων, Τυπογραφικῶν Λαθῶν καὶ Κρυπτογραφήματος. Γιὰ περισσότερους — γιὰ ὅσους δηλαδὴ ἑκάναμε τὸν καλὸ καιρό — δὲν ὑπάρχει καιρός, ἢ μᾶλλον ὁ καιρὸς δὲν εἶναι τόσο καλός . . .

Στραβόξυλο, ἀπὸ τὶς 10.000 ποὺ εἶχες μέσα στὸ γράμμα, διέθεσα τὶς 8 000 γιὰ συνδρομή σου ἕξη μηνῶν, 500 γιὰ τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου, καὶ τὸ ὑπόλοιπο μένει στὴ διάθεσή σου. Ἀλήθεια, κακὸ ποὺ βρίσκεσαι μακρυὰ μου καὶ χωρὶς πυκνὴ συγκοινωνία. Νά, καὶ τὴ Συλλογὴ σου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τὴν ἔλαβα πολὺ ἀργά, ὅταν εἶχα βγάλει πιὰ καὶ τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Θὰ σοῦ τὴ φυλάξω γιὰ τὸν ἑπόμενο, ποὺ προκηρύχθηκε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶς, ἐπειδὴ θἄχῃς καιρό, νὰ στείλῃς ἄλλη, πληρέστερη καὶ καλύτερη. Τὸ ψευδώνυμο σοῦ τὸ διάλεξα γιατί μοῦ φάνηκε τὸ πιὸ νόστιμο ἀπ' ὅσα ἐπρότεινες· ἄλλο τίποτα δὲν ἤξερα. Τώρα μαθαίνω πὼς στὸ σπίτι σου σὲ θεωροῦν «στραβόξυλο» καὶ πὼς μπορεῖ νὰ εἶσαι λιγάκι — ἀλλά, δὲν τὸ πιστεύω. . .

Θάρρος, ***Ἀνέσπερε!*** Ἂν καὶ τὸ χέρι σου τρέμει—ἀπὸ τὴ συγκίνηση τοῦ πρώτου γράμματος—τὰ λὲς πολὺ ὡραῖα καὶ μὲ κάνεις νὰ περιμένω ἀπὸ σένα πολλά. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ σεργιὰ λόγια. Ναί, ὅσο σοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα — ποὺ τώρα μάλιστα τελείωσαν — νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά.

Νίκη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Ἔλαβα καὶ τὴν ἐπιταγὴ τῶν 15.000 γιὰ τὴν ἐτησία συνδρομή σου. Ὅσο γιὰ τὸ λογοτεχνικό σου τετράδιο, δὲν εὐκαίρησα ἀκόμη νὰ τὸ διαβάσω, ἀλλὰ νὰ εἶσαι ἥσυχη πὼς θὰ σοῦ πῶ τὴν κρίση μου καί, ἂν βρῶ ἕνα-δυὸ κομμάτια δημοσιεύσιμα, θὰ τὰ δημοσιεύσω στὴ Σελίδα Συνεργασίας.

Ἐλπίζω, ***Τριπολιτσοτάκι,*** νὰ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά, κι' ἴσως μάλιστα νὰ ἤλθες νὰ ἐγκατασταθῇς στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν οἰκογένειά σου. Ἔτσι θὰ σ' ἔχω πιὸ κοντά μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καλοκαίρια, ποὺ θὰ γυρίζῃς στὸ ἀγαπημένο σου κι' ἀξέχαστο νησί. Ὄχι, στὸ Πρακτορεῖο τῶν ἐφημερίδων δὲν δίνω πρὸς πώλησι φυλλάδια· μόνο στὸ γραφεῖο μου πουλῶ καὶ σὲ μερικὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἐγώ, βλέπεις, στηρίχθηκα ἀνέκαθεν στοὺς καλοὺς καὶ πιστοὺς μου συνδρομητὲς σὰν καὶ σένα. Μ' αὐτοὺς ἔζησα ὡς τώρα, μ' αὐτοὺς θὰ ζήσω καὶ στὸ μέλλον.

Ἐδα Σχίζα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις. Ναί, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς τόσο, σὰν κόρη παλιοῦ Διαπλασόπουλου, δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ κάμῃς ὅ,τι μπορεῖς γιὰ τὴ διάδοσή μου. «Ὁδηγὸ» δὲν ἔχω, δυστυχῶς, νὰ σοῦ στείλω. Ἀλλὰ τὶς κυριώτερες ὁδηγίες τὶς βλέπεις κάθε φορὰ στὰ φυλλάδια. Ἔτσι, π. χ., ξέρεις πὼς, γιὰ νὰ σοῦ ἐγκρίνω ψευδώνυμο, πρέπει νὰ πληρώσῃς 500 δρ. Καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ θὰ ὑπογράψῃς τὰ κομμάτια ποὺ θὰ μοῦ στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας — συνεπῶς πάντα ἀπὸ τὴ «Νύχτα στὴν κατασκήνωση» ποὺ μοῦ ἔστειλες καὶ ποὺ τὴ βρῆκα ἀρκετὰ καλογραμμένη.

Ἠλέκτρα Χάλη, τώρα πιὰ θὰ πέρασαν κι' οἱ γρίππες καὶ ὅλα. Τί ὡραῖο τὸ γράμμα σου καὶ πόσα μοῦ θύμισε!.. Εἶπα στὸν Παῦλο Βυλασάκη πὼς σοῦ ἀρέσουν τὰ σκίτσα του, καὶ κομάρωσε Ἀλλὰ περισσότερο ἴσως ὁ παππούς του, ὁ κ. Φαίδων. . . Γιὰ τὴ συνδρομή σου νὰ εἶσαι ἥσυχη· τὴν ἐπιταγὴ ἐκείνη τὴν ἔλαβα πρὸ πολλοῦ.

Φίλαθλε καὶ ***Πρόσκοπε τῆς Λέσβου,*** καὶ τὰ δικά σας πρῶτα γράμματα μ'εὐχαρίστησαν πολύ. Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει οὔτε σήμερα νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐκτενῶς, ὅπως θἄθελα, καὶ στὸ ἐρχόμενο θἄταν πολὺ ἀργά. Περιμένω λοιπὸν νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδέλφια των, δρχ. 500. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτῶντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητοῦ δρχ 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Στυλιανός ἁ (ΝΣ). Ἀνθισμένη Βιόλα, κ. (ΕΕ). Λυκόπουλο, ἁ (ΕΜ). Χρυσορρόδινο Συννεφάκι, κ. (ΑΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βοσκαραΰϊ ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἐλισάβετ Μιχελίδου*** (ἔλαβα τὶς 500 δρ. καὶ θὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμο ποὺ σοῦ ἐνέκρινα· τώρα ποὺ τελείωσαν τὰ μαθήματα γράφε μου πιὸ συχνὰ καὶ πιὸ πολλά) ***Τρελλὸ Ναυτάκι*** (χαιρετισμοὺς καὶ στὴ μαμμά, τὴν παλιά μου φίλη· ἔλαβα καὶ τὴν ἐπιταγὴ τῶν 1000 δραχμῶν, εὐχαριστῶ· λύσεις θὰ στέλνῃς ὅσες βρίσκεις. δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅλες') ***Νεφέλην, Ζακυνθινὴν Βαρκούλαν*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 304ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ.

129. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου πλανήτης,
Τὸ δεύτερο ὀρυκτό,
Καὶ τ' ὅλο μου τὸ βρίσκεις
Μέσ' στὸν Ἀπκωνικό.

Ἀμερικανόπουλο

130. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνο πρῶτα,
Κατόπι νότα,
Καὶ κάποιο ἐπίρρημα,
Κάνουν λιμάνι ἑλληνικό,
Μὲ τρανὴ πόλη.
Ἰοὺ ξέρουν ὅλοι,
Ὅπως προφέρετσι ἀπ' τὸ λαό.

Ἀμερικανόπουλο

131. Στοιχειοτονόγριφος

Ἂν τοῦ ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα
Καὶ τὸν τόνο κατεβάσῃς,
Ἀπὸ ξακουστὸ προφήτη
Λαμπρὸ ποίημα θὰ φτιάσῃς.

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

132. Αἴνιγμα

Οὐράνιο σῶμα
Καὶ φωτεινὸ
Τὸ θηλυκό μου,
Βγαίνει ἀπ' τὸ χῶμα,
Χόρτο φτηνό,
Τὸ οὐδέτερό μου.

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

133. Τρίγωνον

* * * * * = Ἀρχοῖος Βασιλεὺς
* * * * = Μιὰ τῶν διαστάσεων.
* * * = Ὑγροῦ ἢ ἀερίου
* * = Ἀντωνυμία
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κέντε Ρεπανάκης

134. Κρυπτογραφικὸν

123456789 = Ἅγιος πολιοῦχος
2345789 = Ὁλλανδὸς ἀνθρωπιστὴς
3614 = Εὐρωπαϊκὴ πόλις
41385 = Καλλιεργεῖται
54334 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς
67234 = Ἀρχαία πόλις
78634 = Θεότης
878385 = Γείτων.

Γιάννης Γιαννάκης

135—139. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαις τόσαις λέξεις:

Ἀλῆς, Τῆνος, χῶμα, Ἀόστη, τάλας.

Νικηφόρος

140. Πτερωτὴ Συλλαβή

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ μίαν συλλαβὴν ἐκ τριῶν γραμμάτων κοινὴν — τὴν πτερωτὴν — ἡ ὁποία ἁπαντᾶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πρώτης λέξεως, μετὰ τὸ πρῶτον γράμμα τῆς δευτέρας, μετὰ τὸ δεύτερον τῆς τρίτης, μετὰ τὸ τρίτον τῆς τετάρτης κ.ο.κ.

Μυθικὸν ζῶον—Ἰδιότης τῆς ὕλης—Ἑλληνικὴ πολίχνη, μεγάλη κατὰ τὸν μεσαίωνα—Φυτὸν μὲ μαγικὰς κατὰ τὸν λαὸν ἰδιότητας—Εἶδος μουσικοῦ θεατρικοῦ ἔργου—Ὄργανον μετρήσεως χρόνου παρ' ἀρχαίοις—Τραγικὴ βασιλόπαις τῆς Τροίας—Ἀμφίβιον.

Γκάλικ

141. Ἐλλιποσύμφωνον

ηι - ηι - σα - ααα ι

(Λόγια τοῦ Εὐαγγελίου)

Γκλάρια

142. Γρῖφος

```
                 τρ                    τρ τρ τρ
Π              τρ τρ                   τρ τρ τρ
             τρ    τρ                 τρ    τρ
           τρ τρτρ τρ                τρ    τρ τρ
         τρ        τρ               τρ      τρ τρ

                  ταν
        τον                 τον
                  ὄναρ
        τον                 τον
                  τον
```

Ἀὸν Κιχώτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 1—4 (1946).

1. Ναπολέων (νὰ πῶ λέων).—2. Λαγὸς-λαός.—3. Ἀετὸς-ὑετός.—4. Ὀβολός-Βόλος.—5.

```
Ε Λ Δ Α Σ Ο Λ Ω Ν
Υ               Μ
Σ   Ι Ω Β       Ο
Ι   Ο   Ε       Π
Π   Ν   Λ       Λ
Π   Ι   Ο       Α
Ο   Ο   Ν       Τ
Σ Υ Ν Θ Η Κ     Η
```

6. ΙΚΑΡΟΣ (Καῖσαρ, Ἀρκάς, Ρόκκος, Ὄσιρις, σκιά). 7-9. 1. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΛΟΥ (ΧΡώς, ΟΝυξ, ΟΥλή, ΦΕρω, Ἰδέα, ΟΥρά). 2. ΑΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ (ΑΑβή, ΘΕμα, Βίος, Ὠνηέ, Ἀσία). 3. ΓΟΝΕΙΣ ΤΙΜΑ (ΓΌης, ΝΕος, Ἴσις, Τίμή, Μάζα).—10. ΙΚΑΡΟΣ (Ἰάσων, Ἕκτωρ, Ἡρακλῆς, ΑκαΡνάν, ΙόλαΟς, ΘησεύΣ).— 11. Ἡ πάστρα εἶναι μισὴ ἀρχοντιά.—12. Νίνα, δόσε μου σύκα καὶ καρύδια.

Τυπογραφεῖον ΣΕΡΓΙΑΔΗ, Γερανίου 9, Ἀθῆναι